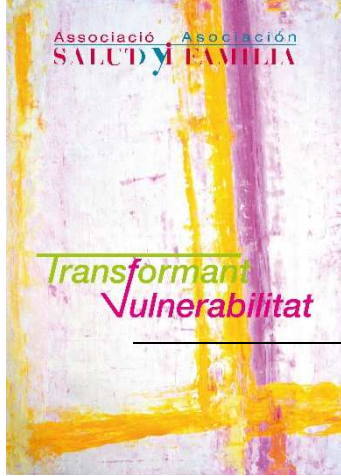

JORNADA “TRANSFORMANT VULNERABILITAT”

Barcelona, 28 d’ Octubre de 2021

“Desigualtats Socials i Vulnerabilitats de les Famílies: Reptes i Oportunitats”

Dra. Cristina Sánchez Miret

Sociòloga. Professora de la Universitat de Girona

A la nostra societat parlar de discriminació i desigualtat per raó de gènere no és pas res nou. Malauradament aquesta és una realitat que no desapareix malgrat anys, -una quarantena ja a Espanya i Catalunya-, de polítiques públiques específiques per a combatre la manca persistent d’oportunitats de tot tipus i en tots els àmbits de les dones respecte dels homes. No és aquest un tret només de la nostra realitat social, és una característica fonamental de la societat mundial, malgrat que els indicadors entre països difereixen perquè l’evolució econòmica i política no ha estat a tot arreu la mateixa.

Existeixen diverses mesures establertes i consolidades dins de l’estadística oficial per a monitoritzar la desigualtat i per a comparar l’evolució dels diferents països del món. La posició de l’estat espanyol, igual que de la resta de països en aquestes escales difereix segons els indicadors que s’avaluen. Així per exemple, en el Gender Inequality Index, realitzat pel Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD), Espanya se situa en la posició 15 del rànquing que encapçala Suècia, amb dades de 2018. Aquest índex recull aspectes de salut, d’educació, de participació parlamentària i de mercat de treball. Però en el Gender Gap Index, l’índex de disparitat de gènere que quantifica el progrés de la magnitud de les bretxes de gènere, l’estat espanyol perd posicions i se situa en el lloc 29 del món. En d’altres mesures no institucionals, com el Gender Equity Index Espanya ocupa el 6è lloc després de Noruega, que encapçala la llista com a país més igualitari.

A aquesta posició desavantatjada de les dones respecte de les oportunitats de cada país, cal afegir-hi els resultats desastrosos, també amb biaix de gènere, que ha tingut la gestió de la crisi sanitària provocada per la Covid19. Totes les desigualtats que recauen de manera sistemàtica sobre les dones i homes es traslladen a les famílies; especialment en el cas de les dones augmentant la prevalença de la vulnerabilitat per a tots els seus membres. No cal dir, a més a més, que qui era vulnerable abans de la crisi ho és més encara. Des d'aquesta perspectiva és important posar sobre la taula la vulnerabilitat afegida per les estructures patriarcals i mereix especial atenció la divisió sexual del treball. Ens fixem més però en el mercat laboral, -que evidentment és molt important en el tema que ens ocupa-, que no pas en la vida privada. La família és l'espai per excel·lència de la cura, malgrat el desenvolupament dels estats de benestar, i la manca de coresponsabilitat social i familiar en el treball domèstic i familiar perpetuada a les nostres societats és un dels factors claus de l'augment de la vulnerabilitat. Tant com el mateix mercat laboral. Hem de tenir present que sense una no s'entén l'altre. El sexisme i el masclisme tenen incidència directa en la manca de benestar d'àmplies capes de la població. La feminització de la pobresa és un tret creixent de les societats riques i, en el cas de l'estat espanyol, la pobresa infantil se suma a aquesta tendència. Sense que les dones tinguem les mateixes oportunitats que els homes i la societat ressitui el paper de la família des d'una òptica no patriarcal no aconseguirem quotes més baixes de vulnerabilitat social.

Són mesures necessàries i urgents a curt i mitjà termini:

- obtenir un balanç en equilibri entre dones i homes en el repartiment del treball domèstic i familiar a les llars
- generar marcs de coresponsabilitat social de la cura, començant per la reorganització del temps social
- assegurar un espai i temps social per la criança
- eliminar la bretxa retributiva en el mercat laboral
- eliminar les barreres d'entrada i la sotsocupació de les dones en el mercat laboral
- eliminar la reproducció social de les desigualtats perquè té una incidència directa en la manca d'oportunitat dels infants